

תת"ע 9165/06/20 - אבו עיאדה עאהד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9165-06-20 מדינת ישראל נ' אבו עיאדה עאהד

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקש	אבו עיאדה עאהד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ביום 6.2.20, זאת מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב 1982.
2. על פי עובדות כתב האישום, המבקש נהג ביום 23.5.20, בשעות הלילה, בהיותו נהג חדש צעיר ללא מלווה וזאת בניגוד לסעיף 12 א 1 (ד) (2) לפקודת התעבורה.
3. דיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 14.7.20, המבקש נשפט בהעדר התייצבות לאחר שזמן לדיון כדיון. על המבקש הוטלו העונשים הבאים: קנס בסך 1,200 ₪, פסילה בפועל למשך 3 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית (בסה"כ 2 חודשי פסילה) ופסילה מותנית של 4 חודשים למשך 3 שנים.
4. ביום 2.12.20 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, לטענתו לא התייצב לדיון משום שלא ידע אודות הדיון וסבר, כי עונשו מסתכם ב-30 ימי הפסילה המנהלית שכן, אינו דובר את השפה העברית. עוד טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין ועל כן מבקש מבית המשפט ליתן לו את יומו.
5. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אין בטיעוני המבקש כדי להצדיק את אי עמידתו במועדים שנקבעים בחוק שכן, זימון לדיון נמסר למבקש ביד. עוד טוענת המשיבה, כי אין בבקשת המבקש כדי להצביע על עיוות דין שנגרם לו אשר מצדיק להיעתר למבוקש.

דין

6. על מנת לבחון אם קיימת הצדקה לביטול פסק הדין, על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון במועד.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו...".

7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

9. בחנתי את טענותיו של המבקש:

סיבת אי התייצבותו של המבקש אינה מוצדקת. המבקש זומן לדיון כדיון.

לא זו בלבד שהנאשם לא הציג סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון, אלא שאף לא הציג סיבה מוצדקת לשיהוי הממושך שבהגשת הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו.

טענת המבקש כי אינו דובר את השפה העברית אין בה כדי להצדיק את אי התייצבותו לדיון.

10. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע **ברע"פ סאלם** שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."

טענת המבקש לעיוות דין הינה טענה כללית, לא מפורטת, ואין בה כל נימוק המצביע כי עלול להיגרם למבקש עיוות דין. בנוסף, לא פורטו נימוקים כלשהם המצביעים על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה. תקופת הפסילה שנגזרה על המבקש היא פסילת המינימום הקבועה בחוק.

11. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון אליו הוזמן, משלא הייתה סיבה מוצדקת לשיהוי הממושך בהגשת הבקשה לביטול פסק דין, ומשלא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין לא מצאתי הצדקת להיעתר לבקשה.

12. הבקשה נדחת.

13. בשולי הדברים מצאתי להעיר כי נפלו טעויות בבקשה שהוגשה, כך למשל נטען בסעיף 7 כי בית המשפט לא נתן דעתו לכך שהמבקש ריצה 30 ימי פסילה, בעוד עיון בגזר הדין מלמד שלא זו בלבד שבית המשפט נתן לכך דעתו - אלא אף ניכה את הפסילה המנהלית מהעונש שהוטל עליו.

כך למשל בסעיף 8 נטען שבית המשפט התייחס לעברו התעבורתי של המבקש, מבלי שניתנה למבקש הזדמנות להתייחס לעברו. עיון בגזר הדין מלמד כי לא דובים ולא יער. בית המשפט כלל לא נדרש לעברו התעבורתי של המבקש.

מן הראוי כי הבקשה שמוגשת תתאים לנתוני התיק.

זאת ועוד, בסעיף 9 לבקשה נטען כי באמתחתו של המבקש טיעונים רבים לעניין העונש. מן הראוי היה שהמבקש יתכבד

ויפרט את טיעוניו הרבים בגוף הבקשה.

14. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, מוצאי שבת, ד' טבת תשפ"א 19 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.